

§ 9. Do pracowników zatrudnionych w Instytutach, którzy nie są objęci przepisami niniejszego rozporządzenia, stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. z 1961 r.

Nr 43, poz. 226 i Nr 54, poz. 310, z 1970 r. Nr 30, poz. 249 i z 1971 r. Nr 25, poz. 233).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1972 r.

Minister Oświaty i Wychowania: *J. Kuberski*

209

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 3 lipca 1972 r.

w sprawie wykroczeń, za które funkcjonariusze organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej mogą nakładać grzywny w drodze mandatu karnego, oraz zasad i sposobu wydawania upoważnień.

Na podstawie art. 67 § 2 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 12, poz. 116) oraz w związku z § 1 pkt 9 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1971 r. w sprawie nadania funkcjonariuszom niektórych organów uprawnień do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego (Dz. U. Nr 35, poz. 308) zarządza się, co następuje:

§ 1. Funkcjonariusze organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej mogą nakładać grzywny w drodze mandatu karnego za wykroczenia określone w:

- 1) art. 110, 111, 112, 113, 114, 116, 117 Kodeksu wykroczeń (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 114),
- 2) art. 26 ust. 1 pkt 1, 2, 4 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. z 1963 r. Nr 50, poz. 279 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115),
- 3) art. 32 pkt 1, 2, 4, 5, 7, 10 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz. U. z 1970 r. Nr 29, poz. 245 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115),
- 4) art. 18 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37, poz. 160).

§ 2. 1. Upoważnienia do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego wydają wojewódzcy inspektorzy sanitarni (inspektorzy sanitarni miast wyłączonych z województw) dla:

- 1) powiatowych (miejskich, dzielnicowych) i portowych inspektorów sanitarnych,
- 2) funkcjonariuszy powiatowych (miejskich, dzielnicowych) i portowych stacji sanitarno-epidemiologicznych,
- 3) pracowników innych zakładów społecznych służby zdrowia, którym organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej

udzieliły upoważnień przewidzianych w art. 15 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37, poz. 160).

2. Wojewódzcy inspektorzy sanitarni (inspektorzy sanitarni miast wyłączonych z województw) wydają upoważnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i pkt 3, na wniosek miejscowo właściwego powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego.

§ 3. Upoważnienie określone w § 2 ust. 1 powinno zawierać: datę wydania i termin ważności, oznaczenie organu, który je wydał, powołanie podstawy prawnej, imię, nazwisko i stopień służbowy upoważnionego funkcjonariusza, określenie wykroczeń, za które funkcjonariusz upoważniony jest do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego, oraz obszaru, na którym upoważnienie jest ważne. Upoważnienie powinno być podpisane przez osobę wydającą oraz opatrzone pieczęcią.

§ 4. Traci moc zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 1 lutego 1963 r. w sprawie określenia przełożonej władzy służbowej uprawnionej do wydawania upoważnień do nakładania i ściągania grzywnien w drodze mandatu karnego przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustalenia wykroczeń, za które można nakładać grzywny w drodze mandatu karnego (Monitor Polski Nr 14, poz. 84).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *M. Sliwiński*

210

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA, KOMUNIKACJI ORAZ ŻEGLUGI

z dnia 12 lipca 1972 r.

w sprawie postępowania z rzeczami znalezionymi w środkach transportu publicznego oraz w pomieszczeniach i urządzeniach związanych z tym transportem.

Na podstawie art. 6 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy (Dz. U. Nr 14, poz. 184) i § 6 ust. 2 rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 16 marca 1971 r. w sprawie orzekania o przejściu depozytów na własność Państwa (Dz. U. Nr 7, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia dotyczą rzeczy znalezionych:

- 1) w środkach przewozowych komunalnych przedsiębiorstw (zakładów) komunikacyjnych oraz w taksówkach samochodowych miejskich przedsiębiorstw taksówkowych,
- 2) w wagonach kolejowych,
- 3) w autobusach i ich przyczepach przedsiębiorstw Państwowej Komunikacji Samochodowej,
- 4) w cywilnych statkach powietrznych przedsiębiorstwa Polskie Linie Lotnicze „Lot” i środkach przewozowych tego przedsiębiorstwa przeznaczonych specjalnie do przewozu podróźnych,
- 5) na statkach morskich i na statkach żeglugi śródlądowej,
- 6) w pomieszczeniach i urządzeniach związanych z przewozem środkami transportów wymienionych w pkt 1—5.

2. Za pomieszczenia i urządzenia związane z przewozem uważa się:

- 1) pomieszczenia przeznaczone do odprawy i obsługi podróźnych oraz do sprzedaży biletów, jak też restauracje, bufety, poczekalnie, świetlice i inne pomieszczenia usługowe przeznaczone dla podróźnych,
- 2) perony, przystanie oraz przejścia dla podróźnych.

3. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do rzeczy porzuconych bez zamiaru wyzbycia się własności, jak również do zwierząt, które zabłąkały się lub uciekły.

§ 2. 1. Znalazca obowiązany jest niezwłocznie po znalezieniu rzeczy w środkach przewozowych transportów wymienionych w § 1 oraz w pomieszczeniach i urządzeniach związanych z tym transportem oddać rzecz znaną właścicielowi zarządcy środka transportu lub zarządcy pomieszczenia związanego z tym transportem.

2. Zarządcami środków transportu w rozumieniu ust. 1 w czasie jazdy, lotu, podróży statkiem morskim lub żegluga śródlądowej są konduktorzy środków przewozowych lub kierowcy środków przewozowych, w których nie ma obsługi konduktorskiej, starszy steward (starsza stewardesa) statku powietrznego, ochmistrz statku morskiego lub kierownik statku żegluga śródlądowej, a zarządcami pomieszczeń i urządzeń związanych z przewozem — kierownik jednostki właściwej do przechowywania rzeczy, zwani dalej „pracownikami”.

3. Pracownik obowiązany jest przyjąć rzecz znaną, w razie żądania wystawić znalazcy pokwitowanie z odbioru rzeczy i przekazać ją właściwej jednostce wyznaczonej do przechowywania rzeczy lub osobie wyznaczonej przez kierownika tej jednostki. Jeżeli wystawienie pokwitowania z odbioru rzeczy znalezionnej w czasie jazdy w środkach przewozowych komunalnych przedsiębiorstw (zakładów) komunikacyjnych byłoby niemożliwe, może być ono wystawione na przystanku końcowym środka przewozowego.

4. Pracownik powinien rzecz znaną i przekazaną mu przez znalazcę zwrócić osobie uprawnionej, po uprawdopodobnieniu przez tę osobę prawa do rzeczy.

§ 3. Jednostkami właściwymi do przechowywania rzeczy znalezionych w środkach transportu publicznego, w pomieszczeniach i urządzeniach związanych z tym transportem, zwanymi dalej „jednostkami przechowującymi”, są:

- 1) w komunalnych przedsiębiorstwach (zakładach) komunikacyjnych i taksówkowych,
- 2) w przedsiębiorstwie Polskie Linie Lotnicze „LOT”,

3) w przedsiębiorstwach żegluga morskiej i żegluga śródlądowej

— jednostki wyznaczone przez kierownika przedsiębiorstwa,

4) w przedsiębiorstwie Polskie Koleje Państwowe — stacje kolejowe przechowujące znalezione rzeczy przez 30 dni, a po upływie tego terminu — okręgowe składy likwidacyjne,

5) w przedsiębiorstwie Państwowej Komunikacji Samochodowej:

a) dla rzeczy znalezionych w środkach przewozowych — oddział przedsiębiorstwa właściwy dla miejscowości docelowej jazdy autobusu, a jeśli w tej miejscowości nie ma dworca autobusowego — oddział przedsiębiorstwa, do którego należy autobus,

b) dla rzeczy znalezionych w pomieszczeniach i urządzeniach — oddział przedsiębiorstwa, na którego terenie znajduje się dworzec.

§ 4. 1. Jednostki przechowujące obowiązane są:

- 1) przy przyjęciu rzeczy wydać znalazcy lub pracownikowi poświadczenie odbioru,
- 2) prowadzić ewidencję rzeczy z podaniem imienia, nazwiska i adresu znalazcy, a także okoliczności znalezienia rzeczy,
- 3) zapewnić odpowiednie pomieszczenia oraz warunki do utrzymania rzeczy w należytym stanie oraz do przeprowadzenia konserwacji w razie potrzeby,
- 4) wyznaczyć osoby do wykonywania czynności związanych z przyjmowaniem, przechowywaniem i wydawaniem rzeczy, spowodować umieszczenie w miejscach widocznych i łatwo dostępnych dla podróźnych informacji o miejscu i godzinach urzędowania jednostek przechowujących oraz o obowiązku oddawania rzeczy znalezionych w środkach komunikacji, pomieszczeniach i urządzeniach związanych z danym rodzajem transportu.

2. Dostęp do pomieszczeń przeznaczonych do przechowywania rzeczy znalezionych mają tylko osoby upoważnione przez kierownika jednostki przechowującej.

§ 5. W razie gdy znalazca lub pracownik przekazuje jednostce przechowującej rzeczy w opakowaniu, osoba przyjmująca otwiera opakowanie w obecności znalazcy lub innej osoby i z czynności tej spisuje protokół. W protokole należy opisać wszystkie rzeczy znajdujące się w opakowaniu i opakowanie przechowywać razem z rzeczami.

§ 6. 1. W razie przyjęcia:

- 1) pieniędzy polskich,
- 2) złota, monet złotych, platyny, srebra, wyrobów użytkowych ze złota, platyny lub srebra, kamieni szlachetnych, pereł, zagranicznych środków płatniczych lub zagranicznych papierów wartościowych,
- 3) krajowych papierów wartościowych,
- 4) rzeczy, co do której istnieje przypuszczenie, że stanowi przedmiot o wartości naukowej, historycznej lub artystycznej,

kierownik jednostki przechowującej lub osoba przez niego wyznaczona w obecności znalazcy lub innej osoby sporządza wykaz tych przedmiotów z dokładnym ich opisaniem i umieszcza je wraz z tym wykazem w kopercie albo w innym opakowaniu. Na sklejeniach koperty lub na innym opakowaniu kierownik jednostki przechowującej oraz osoba obecna przy pakowaniu umieszczają swoje podpisy z pieczęcią jednostki przechowującej.

2. Przedmioty, papiery wartościowe i rzeczy wymienione w ust. 1 pkt 2, 3 i 4 jednostka przechowująca przekazuje nie-

zwłocznie organowi administracji finansowej prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat bądź dzielnicowej rady narodowej w mieście wyłączonym z województwa), na którego terenie znajduje się siedziba jednostki przechowującej. W miastach wyłączonych z województw przekazanie następuje do tego organu administracji finansowej prezydium dzielnicowej rady narodowej, któremu prezydium rady narodowej miasta wyłączonego z województwa zleci załatwianie tych spraw.

3. Przekazanie powinno nastąpić bezpośrednio, ze sporządzeniem protokołu zdawczo-odbiorczego w 2 egzemplarzach, z których jeden pozostaje w organie administracji finansowej, a drugi przeznaczony jest dla jednostki przechowującej.

4. Organ administracji finansowej postępuje z przekazanymi mu rzeczami znalezionymi (ust. 2) w sposób określony przez Ministra Finansów o postępowaniu z depozytami wartościowymi.

5. Pieniądze polskie jednostka przechowująca składa do depozytu w swojej kasie, która przechowuje je oddzielnie w zapieczętowanej kopercie.

§ 7. 1. W razie przyjęcia rzeczy, której cechy zewnętrzne lub umieszczone na niej znaki szczególne wskazują, że stanowi ona sprzęt lub ekwipunek wojskowy, oraz w razie przyjęcia dokumentu wojskowego, a w szczególności legitymacji, książeczki lub zaświadczenia wojskowego, karty powołania albo mapy wojskowej, jednostka przechowująca powinna niezwłocznie oddać znalezioną rzecz lub dokument za pokwitowaniem najbliższemu sztabowi wojskowemu lub organowi wojskowej służby wewnętrznej bądź najbliższej jednostce Milicji Obywatelskiej.

2. Jednostka przechowująca powinna oddać niezwłocznie, za pokwitowaniem, najbliższej jednostce Milicji Obywatelskiej rzecz, której posiadanie wymaga szczególnego zezwolenia organów państwowych, jak broń, amunicja, materiały wybuchowe, aparatura radiowo-nadawcza oraz znalezione dowody osobiste, tymczasowe zaświadczenia tożsamości, paszporty, wkładki paszportowe do dowodu osobistego lub inne dokumenty uprawniające do przekroczenia granicy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i dokumenty podróży.

3. Do rzeczy znalezionych, określonych w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia w sprawach nie unormowanych przepisami szczególnymi. Wydanie rzeczy, której posiadanie wymaga zezwolenia organu państwowego, może nastąpić dopiero po przedłożeniu przez osobę uprawnioną ważnego zezwolenia.

§ 8. Jednostka przechowująca wyda znalezioną rzecz osobie uprawnionej po uprawdopodobnieniu przez tę osobę prawa do rzeczy. Na pokwitowaniu odbioru należy odnotować imię, nazwisko i miejsce zamieszkania osoby odbierającej oraz numer jej dowodu osobistego.

§ 9. Do rzeczy wymienionych w § 7, z wyjątkiem mapy wojskowej, broni, amunicji i aparatury radiowo-nadawczej, przepisy § 2 ust. 4 i § 8 stosuje się odpowiednio.

§ 10. 1. Jednostka przechowująca obowiązana jest nie później niż w następnym dniu po przyjęciu znalezioną rzecz umieścić w swojej siedzibie na widocznym miejscu ogłoszenie powiadamiające o przechowywaniu rzeczy, ze wskazaniem miejsca znalezienia i przechowywania rzeczy oraz czasu, w którym są wydawane znalezione rzeczy. Ogłoszenie takie można usunąć po upływie miesiąca od dnia wywieszenia lub po wydaniu rzeczy osobie uprawnionej.

2. Jeżeli znaleziona rzecz zawiera dane dotyczące osoby uprawnionej do odbioru, należy wezwać tę osobę do odebrania rzeczy ze wskazaniem miejsca i terminu odebrania, w tym wypadku nie wywiesza się ogłoszenia, o którym mowa w ust. 1.

3. Jednostka przechowująca powinna podjąć poszukiwania osoby uprawnionej do odbioru rzeczy, jeżeli rzecz ta posiada znaczną wartość albo jeżeli jest to potrzebne ze względu na jej właściwości lub okoliczności, w jakich została znaleziona. W razie potrzeby jednostka przechowująca dokona ogłoszeń w miejscowej prasie.

4. Jeżeli nazwisko i miejsce zamieszkania osoby uprawnionej do odbioru rzeczy zostaną ustalone, jednostka przechowująca wezwie niezwłocznie tę osobę do odbioru rzeczy pod rygorem skutków przewidzianych w art. 1 ust. 1 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy (Dz. U. Nr 41, poz. 184). Przepis ten stosuje się również w wypadku określonym w ust. 2.

§ 11. 1. Przyjętą na przechowanie rzecz znalezioną, która ulega szybkiemu zepsuciu, oraz zwierzęta żywe należy niezwłocznie sprzedać jednostce gospodarki uspołecznionej po cenach płaconych przez te jednostki dostawcom uspołecznionym lub po cenach skupu, a gdy takich cen nie ma, po cenach wzajemnie uzgodnionych.

2. Przyjęte na przechowanie rzeczy znalezione, którym na skutek dłuższego przechowywania zagraża zniszczenie lub znaczna utrata wartości albo których koszty przechowywania byłyby niewspółmiernie wysokie w stosunku do ich wartości, powinny być sprzedane.

3. Rzeczy znalezione na statku morskim lub żeglugi śródlądowej, ulegające szybkiemu zepsuciu, mogą być sprzedane po cenach wzajemnie uzgodnionych, a gdy sprzedaż nie dojdzie do skutku, zużyte we własnym zakresie lub zniszczone komisyjnie.

4. Suma uzyskana ze sprzedaży, po potrąceniu kosztów, wchodzi w miejsce rzeczy lub zwierzęcia żywego.

§ 12. Jeżeli rzecz przechowywana lub suma uzyskana ze sprzedaży rzeczy nie zostanie podjęta przez osobę uprawnioną w ciągu jednego roku od dnia doręczenia tej osobie wezwania do odbioru, w razie zaś niemożności doręczenia — od dnia zwrotu wezwania lub stwierdzenia niemożności doręczenia, kierownik jednostki przechowującej wydaje decyzję o przejściu rzeczy znalezionej lub sumy uzyskanej ze sprzedaży na własność Państwa.

§ 13. 1. Rzeczy znalezione, co do których wydano decyzję o przejściu na własność Państwa, podlegają likwidacji w drodze:

- 1) sprzedaży jednostkom gospodarki uspołecznionej po cenach płaconych przez te jednostki dostawcom uspołecznionym, a gdy cen takich nie ma — po cenach wzajemnie uzgodnionych,
- 2) nieodpłatnego przekazania jednostkom państwowym po pokryciu kosztów przechowywania, jeżeli:
  - a) mogą być wykorzystane przez państwowe jednostki gospodarcze, jako środki trwałe,
  - b) nie nadają się do obrotu, a ze względu na ich wartość użytkową mogą być wykorzystane na cele opieki społecznej,
- 3) sprzedaży osobom fizycznym w trybie publicznej licytacji.

2. Kierownicy jednostek przechowujących wyznaczają komisję do przeprowadzenia likwidacji rzeczy nie odebranych, w składzie co najmniej trzech osób, spośród pracowników jednostki. Komisja ustala wartość szacunkową każdej rzeczy po zasięgnięciu w razie potrzeby opinii rzeczoznawcy i przeprowadza publiczną licytację według przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

3. Rzeczy znalezione, na które nie ma nabywców, należy bezpłatnie zaoferować organizacjom opieki społecznej.

§ 14. 1. Koszty przechowywania i sprzedaży rzeczy oraz utrzymania jej w należytych stanie, a także koszty poszukiwań, do wysokości wartości rzeczy w dniu odbioru obciążają osobę uprawnioną do odbioru.

2. Rzecz nie może być wydana przed zaplaceniem tych należności.

§ 15. Dokumentację dotyczącą rzeczy znalezionych należy przechowywać przez okres dwóch lat od dnia wydania rzeczy osobie uprawnionej lub przekazania jej właściwej organizacji albo zlikwidowania rzeczy znalezionej.

§ 16. Sumy pieniężne uzyskane w wyniku zbycia rzeczy znalezionych w środkach przewozowych, pomieszczeniach i urządzeniach związanych z transportem, po potrąceniu kosztów,

o których mowa w § 14, oraz nie odebrane pieniądze polskie jednostki przechowujące zaliczają:

- 1) w komunalnych przedsiębiorstwach (zakładach) komunikacyjnych, miejskich przedsiębiorstwach taksówkowych i wojewódzkich przedsiębiorstwach Państwowej Komunikacji Samochodowej — na dochody właściwej części budżetu terenowego,
- 2) w przedsiębiorstwach: Polskie Koleje Państwowe, PLL „Lot” i Międzynarodowych Przewozów Samochodowych „PEKAES” — na dochody budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Komunikacji,
- 3) w przedsiębiorstwach żeglugi morskiej i żeglugi śródlądowej — na dochody budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Żeglugi.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 sierpnia 1972 r.

Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska:

J. Kusiak

Minister Komunikacji: *M. Zajtryd*

Minister Żeglugi: *J. Szopa*

211

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 29 maja 1972 r.

w sprawie zakończenia mocy obowiązującej w stosunkach z Fidżi Konwencji między Polską a Wielką Brytanią o wzajemnym uznawaniu świadectw rejestracyjnych i innych krajowych dokumentów, dotyczących pomiaru tonażu statków handlowych, podpisanej w Warszawie dnia 16 kwietnia 1934 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z odpowiednią notyfikacją Rządu Fidżi, otrzymaną dnia 24 lutego 1972 r., Konwencja między Polską a Wielką Brytanią o wzajemnym uznawaniu świadectw rejestracyjnych i innych krajowych dokumentów, dotyczących pomiaru tonażu statków

handlowych, podpisana w Warszawie dnia 16 kwietnia 1934 r. (Dz. U. z 1935 r. Nr 28, poz. 217), rozciągnięta na Fidżi przez Wielką Brytanię, przestanie obowiązywać w stosunkach między Polską a Fidżi dnia 24 lutego 1973 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*

212

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 3 czerwca 1972 r.

dotyczące uczestnictwa szeregu państw w Międzynarodowej konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 7 marca 1966 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 17 ustęp 2 Międzynarodowej konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 7 marca 1966 r. (Dz. U. z 1969 r. Nr 25, poz. 187), następujące państwa złożyły Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych swoje dokumenty ratyfikacyjne powyższej konwencji w niżej podanych datach:

Zambia	dnia 4 lutego	1972 r.
Algieria	dnia 14 lutego	1972 r.
Kuba	dnia 15 lutego	1972 r.

z zastrzeżeniem, że

„Rewolucyjny Rząd Republiki Kuby nie przyjmuje po-

stanowienia artykułu 22 Konwencji, w zakresie dotyczącym przekazywania sporów między dwoma lub więcej Państwami — Stronami Konwencji Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, ponieważ uważa, że spory takie powinny być uregulowane wyłącznie zgodnie z procedurą wyraźnie ustaloną w Konwencji lub w drodze rokowań prowadzonych kanałami dyplomatycznymi między stronami uczestniczącymi w sporze”.

Zgodnie z artykułem 19 ustęp 2 konwencji weszła ona w życie w stosunku do Zambii dnia 5 marca 1972 r., Algierii — dnia 15 marca 1972 r., Kuby — dnia 16 marca 1972 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*